

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtök

31. szám.

Pest, aprilis 20. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

April 10. kezdve e lap hetenként hatszor egy közép nagyságu iven fog megjelenni, és pósta útján is megrendelhető.

▼ Előfizetési ár:

April 10-kétől június végeig, Budapesten, házhozordással 2 ft. 30 kr., vidékre postán borítékban 3 ft. 30 kr.

April 10. september végeig félévre: Budapesten 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

April 10-étől december végeig három évnegyedre: *

Budapesten házhozordással 6 ft. 30 kr., vidékre postán borítékban 8 ft.

Budapesten egy pengő forintjával; egy hónapra szóló előfizetést is elfogadunk.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. pp. fizettetik.

Pest april 20.

Azt kell tapasztalnunk, hogy sokan vannak, kik minket félreértnek.

Több oldalról intéztetnek hozzánk kérdések, melyekre felelnünk kell.

Azt kérdik tőlünk, hogy lehet az, hogy mi a ministerium ellenében bizodalmatlanságot predikálunk.

És ez nem áll. Mi a ministereket jobbára a legnépszerűbb embereknek neveztük. Kinyilatkoztatjuk, hogy a jelen ministeriumnál egy más radicalabb combinatio most még azért sem lehetséges, mert még az arra szükséges nevek nem fejlődtek ki. Azt csak a nemzeti gyűlés fogja felmeríteni.

Mi radicalok vagyunk, s mint halljuk, a jelen ministerium is szereti, ha őket radicaloknak nevezik. De az a radical szó nálunk igen bő köpeny. Maga Apponyi is, midőn a mult országgyűlés megnyitott, gyökeres reformokról beszélt. Azonban az ország azon gyönyörű radicalismust szépen megköszönte, a mennyiben az előterjesztett javaslatokat még tanácskozás alá venni sem méltatta. —

A mi radicalismusunk kiválólag nem szenvedheti azt, hogy a jelen ministerium az ország bizalmát csak per fictionem bírja.

Határozott véleményünk ez. Mi határtalan bizodalommal viseltetünk a jelen ministerium iránt, úgy, mint az az ország legnépszerűbb férfiból van összeszerkeztve, de egyszersmind határtalan bizodalmatlansággal viseltetünk azon diplomaticai többség iránt, melyből a ministerium származott.

A ministeriumnak azon nyomasztó eredendő büne van, hogy egy cast képviselőinek többségéből származott.

A jelen ministeriumnak ezen bünt expialni kell. Hívják össze a nemzeti gyűlést, és ha ennek tisztító tüzét kiállják, nem fog ellenök az országban egy hang sem emelkedni.

Hívják pedig az országgyűlést össze minél előbb. A lehető legrövidebb idő alatt.

A lehető legrövidebb idő pedig szerintünk körül belől három hónapot jelenthet. Azalatt az előkészületek megtörténhetnek. Egy hónap pihenés, a másik hónap elég a választó kerületek rendezésére s a választók összeírására, a harmadikban lesz a követ választás, s azon rövid szünet, mely a választás és összejövetel között elfolyhat.

Csak hogy az összehívás ne halogattassék bizonytalan időre, de még nem is a törvényhozás rendes idejére, s nemcsak akkora, midőn a tervezett codexek készen lesznek.

Essünk most egy uttal át a követválasztáson, s az ország egészen nyugodt leend.

Addig pedig, ha a ministerium osztatlan huzalmat akar, tegyen, beszéljen s legyen erélyes.

Néma gyermeknek az anyja sem érti szavát.

A financzminister egy megbizottat Selmeczbányára küldött, a végett, hogy az ott levő kamarai értékeket, kész pénzt és érczanyagokat számba vegye, azt a magyar ministerium részére lefoglalja, intézkedéseket tegyen, hogy többé a régi uton az arany és ezüst az országból ki ne vitessék, s végre, hogy az ezentul veretendő pénzeket magyar körirat legyen.

Éljen!

Tegnap egész napon át a város a legszomorubb jelenetek tanuja volt.

Mi szégyen volna, ha valaki azt találná gondolni, hogy ismét azon lelkes nép küzdött, mely marcziusban a haza figyelmét magára vonta.

Mi lenne belőlünk, mint számíthatnánk a művelt külföld rokonszenvére?

Már vettünk magunknak egyszer alkalmat azon tárgyban, mely tegnap itt a várost egészen lázas állapotba ejtette, véleményünket kimondani.

Illy jelenetek minők a tegnapiak, megszenyedik e derék és jeles várost. Szeretnénk e napot e város történetéből kitörteni.

Soha olly zavar, annyi félreértés, mint tegnap. Az ifjúságnak, a szabadelvű pártnak s mindennek, m politikai szint viselt, vissza kellett vonulni. —

A személyes bátorság a legkomolyabban veszélyeztetve volt. Az utcák, különösen az ország-

ut a pesti boulevard telve volt minden felé csoportokkal.

A városban egész tömegekben hallatott e lázasztó kiáltás; Le a zsidókkal. Nem kell többé zsidó. Szándékuk volt a zsidókat a városból via facti kiűzni.

A legmélyebb szomorúsággal kell kijelentelnünk, hogy e minden emberiséget levetkezett izgatás még a fegyveres polgárság egy része között is el volt terjedve.

Délután három órakor a fegyveres őrsereg a vészdobok zajával kiállított.

Öt órakor népgyűlés volt, mely egészen más elemekből, mint a melly eddig Pesten az ügyek élén állott, volt összeszerkeztve.

Veszélyes symptomok mutatkoztak. A vagyon- és személybátorság mind inkább compromittálva kezdett lenni.

Este két órakor támadásra került a sor. A tömegek az utcán jövő-menőket megtámadák. — És pedig minden kitűzött elvek nélkül. — Megtámadták a zsidókat, megtámadták, kik az izgatók ellen nyilatkoztak, sőt megtámadták a zsidó ellenségeket is.

Ugy látszott, a felizgatott tömegnek mind-egy volt, csak zavar legyen, csak tér nyiljék rendtelenségek elkövetésére.

Okai ezen zavaroknak külön neműek. — Itt minden összejött a politcai elveken kívül. Pedig amint dicsőséges egy politcai mozgalom, olly megbélyegző az, bármí más érdeken történjék.

Nincs elég erős szavunk a tegnapi napot characterizálni. Tán egy alkalmas időben visszatérünk rá, akkor tudniillik, ha e tegnapi nap, mint reméljük, feledésbe megyen, és szavaink nem fognának ingerlő alakban tűnni fel.

Csak egyet jegyzünk meg. — A pesti polgárok, kik, ha a kitörésben részt nem is vettek, sőt később, midőn azt látták, hogy a dolog veszélyes, annak elnyomására maguk is sokat tettek, — jegyezzék meg, hogy a tömeg, melly ma a zsidók kiűzetése ürügyét felvéve, a vagyon ellen emelkedett fel, nem nagyon hajlandó azt megkülönböztetni, hogy ezen vagyon birtokosa meg van-e keresztelve vagy nincs.

Az ifjúság egész napon csak nézje volt a dolgoknak — sőt azt hisszük, hogy azok, kik reggel a házbér iránt indítványoskodtak azon jeleneteket, hova a mozgalom elfajult előidézni korán sem akarták.

Az utcák tekintetéről, azon komor és ünnepietlen zavargásokról, a zajról, tolongásról, csak annak lehet fogalma, ki ott volt.

Az alsóbb osztályu nép botokkal, késekkel és baltákkal volt fegyverezve. — Halálhír nincsen. Hanem sebesültek számosan vannak.

Biztos hírek szerint Serviából egy küldöttség érkezett a ministeriumhoz: miszerint Servia és Belgrád Magyarországhoz kíván csatlakozni.

Kérdés. Lehetne-e valami módon Magyarországgal azt a híres tíz millionyi statusadóssági kamatot elfogadtatni?

Felelet. Meglehet, hanem épen annyi capitalisba kerülne, a mennyinek ez a tíz millió kamatja volna.

Ma egy új könyvárus hirdette magát a fővárosban. Első kiadása az 1848-diki törvény-czikkek.

Na, ha mind ilyen gyönyörűséges munkákkal fog kereskedni, jó szerencsét ígérhet magának.

„Un moine, en tant que moine, n'est bon qu'a devorer la substance de ses compatriotes: il n'y a point de verité plus reconnue.“ Voltaire.

E lap 28-ik számában megmutattam, hogy az állodalom jogosan rendelkezhetik az egyház javairól; most ennek mind anyagi mind szellemi szempontból hasznos és szükséges bekövetkezéséről kívánom a leghetőbb rövideggel nézeteimet előadni. —

Hazánknak temérdek kincsei vannak ugyan, de szükségünk aránylag tán még nagyobbak.

Az urbériség megszüntetése által károsult közbirtokosok' minél előbb eszközzendő kárpótlása. —

Gyökeres népnevelés, melly nélkül haladásunk, mindig ingatag alapon nyugodnék. —

Az ipar emelése, és országosan — nem pedig mint a külföldön károsan tapasztalták, magán társulatok által — kezelendő vasutak, gőzhajózás, csatornák stb. stb. annyi pénzt igényelnek, mennyit minden gazdagságunk mellett is előteremteni képtelenek vagyunk, — mert mi gazán elmondhatjuk, mindenünk van, csak pénzünk nincs. —

Az ausztriai statusadósságokat természetesen ignorálom, — annak elvállalása képtelenség, — több — örültség lenne. —

Nem levén kész pénzünk, kölcsönhöz kell tehát folyamodnunk; és ez Europa mostani helyzetében sokkal nehezebb dolog, mint egy év előtt lett volna; de annyi bizonyos, hogy annál könnyebben, gyorsabban, és jutányosabban eszközölhetjük a kölcsönt, minél nagyobb biztosítékot nyújthatunk a hitelezőnek. —

Miért nélkülöznek tehát a kincseket, mellyekért csak kezünket kell kinyujtanunk?!

Igaz ugyan, mikép, ha a primásnak nem lesz egy millió jövedelme, nem fog egy hamar talpkő tétetni egy az Esztergamihoz hasonló egyházhoz, melly milliókat nyelt el, még milliókat nyelhet el, és utóljára is csak holt tőke leendne, de a bánatúsi oláh pap sem lesz kénytelen ingben gatyában szántani menni, hogy kenyere legyen, és nem is fogja magát a falu korcsmájában leinni, min aztán lelki alattvalói épülhetnek. —

Az egri érseknek vagy nagyváradi püspöknek sem lesz évenként majd fél millió elköltegni valója, de olyan iskolamestereink sem lesznek, kik — 30 vft. jövedelmük levén —

nyomorult éltük tengésére kukoricza-és burgonya-kapálásra, vagy pehelyfosztásra használják tanítványaikat.

Végre mert a status fogja fizetni minden hivatalnokát, csak azokat fogja tartani, kik nem berék, hanem a szükséges czélokra megkívántató eszközök.

Elmúltak a boldog aranjú napok, mikor hivatalokat kerestek, és — volt, nem volt szükség — csináltak az emberek számára, — most csak munkáról gondoskodand az állodalom, és ez is elég feladat. —

A nemzet a mondottak folytán el fogja hátrózni: A kolostoroknak — egy kettőt kivéve — bezáratását, gondoskodni fog az öregekről, betegekéről; de kiben erő vagy tehetség van, azt a körülményekhez képest alkalmazni fogja, — hogy hasznos polgárja lehessen a hazának, ha jótéményeit élvezi. —

Az isten egy embert sem teremtett arra, hogy csupán imádkozzék, — és én minden szentek közül legtöbbre becsülöm Miklóst, ki — mint tudva van — a vízbe esett és segítséget kérő oroszoknak azt felelte: „segítlek, de mozogj magad is.“

Kinek meggyőződésére e tárgyban ennyi nem elég, — arra hasztalan fogyasztanám a diósgyőri papirgyár egy évi összeget, — berekesztem tehát cikkekcskémot, mint kezdettem, Voltaire következő szavaival;

„Si je croyais que je dusse avoir des enfans pour le cloître, je ne coucherais plus avec ma femme.“

Nyiri Jós a.

Őszinte szózat a ministeriumhoz.

Azt halljuk: hogy önök a pecsovicsok között, a pecsovicsbureau-kban akarnak elnökölni, s hogy önök személyválogatás nélkül a legpronunciáltabb pecsovicsokat nyakra-főre szedegetik a hivatalokba.

Midőn ezt teszik önök, ne feledjék, hogy önök a nép emberei, s hogy a tárczákat a nép adta önök kezeik közé.

Önöket a nép emelte a polczra, a hol vannak . . . a nép mondom, mert ha ennek bizalmát nem bírják, most a közlegények sorában állnak!

A nép teszi a nemzetet . . . s a nemzet méltán megvárja önöktől, hogy azokat, kik annak ellenségei valának, elmellőzzék.

Vagy oda akarnak önök jutni, hogy a nemzetélet — melly nemes virágot és dudvát is terem — legposványosabb fajja környezze önöket? . . .

Csalánoktól akarnak körülvéve lenni, mellyek szurásait meg fogják később érezni!

Jól tudjuk mi, hogy ezen nyomorult hivatalvadászok most földig alázzák meg magukat önök előtt . . . a birkaártatlanság álarczát öltve magukra.

Ez ámitja önöket.

S önök nagylelkűek akarnak lenni a leggonoszabb fajzat irányában.

Adataink vannak, a mellyekből ezt tudjuk.

Vannak olyan gögös aristokraták, kik legközelebb is, Kossuthot lábbal tapodták — s mint

a szabadság szent apostolának, egykor bebörtönzését is eszközölték.

Most megtört fényében leáldozott aristocratia, oda csuszik Kossuthhoz, kegyelmet koldul . . . vagy ha ezt nem nyerne, azért rimánkodni, hogy ne üldöztessék!

És Kossuth nagylelkű tud lenni ezek irányában! . . .

És ezen nagylelkűség lesz az ő, s a jelen ministeriumnak is megbuktatója.

Önök ekkoráig mindig a szabadság harcosai valának, most örjei és védőivé emeltettek föl, — hogy tehetik azt tehát: hogy a dicsőségesen eltiprott obscurantismus és servilismus bókoló hivei közé fészkeljék magukat??! . . .

Ezzel compromittálnák a nemzetet, melly büszke szabadságára, büszke önöket élén látni!

A szabadság eszméje olly szent, mint maga az isten! Ez lebegjen szemek előtt azoknak, kik a mostani kormányt organisálják?

De ha a megbukott kormány elepsidra-gépezetének rozsdás srófjai, és egyéb app- és imperinentiái az ujonnan alakult kormány rendszerében továbbá is használatni fognak, a pecsovicsismus mocskától tisztán megőrzött mostani kormány meg lesz fertőztetve!!

Eltekintve ezeket, önöknek azt is figyelembe kellene venni, hogy annyi ügyvéd és tanult ember most kenyér nélkül maradt.

Ez az osztály, melly eddig is azon elvekért, mellyeket önök képviselnek, nélkülözni, terhes viszontagságokkal volt küzdeni kénytelen, s ezen elégtelennek legiójából fognak önök terhes pályájának legtöbb rémei keletkezni.

És ezek keblében méltán keletkezhetnek zajongó hullámok, mellyek önök szemeláttára fognak áradni, s mint Lajos Fülöp trónja felett, később összezsapni!

Önök a pecsovicsokat látszanak protegálni, — merő nagylelkűségből.

Jó . . . ám osszák ki az irgalom koldusfilléreit azok közt a metternichpolitica zsoldosai között, kik azokat nem nélkülözhetik: de ne bizlalják őket továbbá is a nemzet rovására, mellynek vérszopói voltak!

Kormányhivatalnoknak lenni ezentul dicsőség.

Nem a csuszó-mászó szolgaság lehet erde ezentul, de a kebelben lángoló szabadság szelleme.

Félre tehát a szabadkeblűek sorából azokkal, kik főhajtó czipelői voltak a szolgaság jármának, mellyet a népek istenének és jobbainknak segélyével immár leráztunk!

M—j—r.

Beküldetett.

Közlötték a hirlapok Ferdinánd császár f. évi ápril 7-dikéről István öcséhez irt levelét, melly szerint a nem-magyar statusabeli felelős ministeriumnak sürgetős indítványára, a nagylelkű magyar nemzettel, és képviselőivel ki kellene mondatni, hogy az összes osztrák birodalmat nyomó általános statusadósságnak egy része igazságos arányban a magyar korona alatti országokat évenként 10,000,000 forintban illesse.

Ez tehát a magyar felelős ministeriumért a

nem-magyar statusbeli ministeriumnak évenként fizetendő díj. Hiszszük, ez jó segítség volna Rothschild et compagnie-nak! ha a nagylelkű magyar olly bárgyu, hogy ezen urakat a valóságos kármentesítési alapra nem utasíthatja.

Nem szükség elintéznünk, miként merítette el az absolutismus osztrák ministerium statusadósságokkal az örökös tartományokat, ez az örökös tartományokra tartozik, lássák ezek, mint számolhatnak.

Annyi igaz, hogy Magyarország törvényhozásának befolyásával az osztrák ministerium egy krajczár statusadósságot sem csinált. — 1812-diki országgyűlésen akkori pénzügyminister Wallis 100 millió statusadósságot akart a magyar nemzet nyakára tolni, minden ármányt megkísértett: de a municipiumok erősen tartották magukat és Wallisnak vakot vetett a koczka.

Ez a minister az, ki nagy bölcseséggel ki tudta $\frac{1}{5}$ részét értékünknek zsebünkől changirozni! Ezt el kellett tűrni, mert a bűbajos minister szellemileg és anyagilag egyszerre megbűvölt bennünket.

De drága osztrák ministerium, most más idő van: — Magyarország nem gyarmata többé az osztráknak, hanem önálló és független nemzet. Van saját független ministeriuma, melly a nemzet értelmét követve kormányozhat.

Miattunk irhatja magát felelősnek az osztrák ministerium, nekünk nem ministeriumunk, legyen felelős az osztrákoknak, cseheknek, morváknak, azoknak feleljen, micsoda lélekismerettel kívánja őket statusadósságokkal terhelni.

Ezuttal örökre leköszönve szolgálatát, most mindenkorra nyilvánítjuk, hogy suprematiáját mi soha sem fogjuk elismerni, és ha rajtunk ezután is zsarnokoskodni akar, számot vessen magával és a körülményekkel, hogy visszavonulása későn ne történjék. — Jó szerencsét kívánunk körültekintő osztrák ministerium!

Leráztván nyakunkról az alkalmatlan szomszédot, magunk közt fontoljuk meg az osztrák ministerium kívánatát.

Statusadósságba fizessünk évenként tíz milliót. Kinek, hová és mennyi évekig! a nemzetnek nem lehet ezt órára bigyeszteni: — jól ismerünk cabinet „l'état c'est moi.“

Megesküdtünk mart. 15-kén, hogy soha rabok többé nem leszünk, — ezt híven tartjuk meg: mert a hamisan esküvőt isten büntetése követi.

Mihelyt tehát mi magyarok olly statusadósságot vállalnánk magunkra, mellyet nem mi tettünk rabigára adnók magunkat és megszögvén eskünket.

Bizony furcsa nép ez az osztrák felelős ministerium. Ez azt kívánja, hogy az ő árjegyzékét mi magyarok fizessük meg a birodalmi hitelnek fentartására. Nekünk nem birodalmi, de külön hitel kell. Magyarország elfogadta ugyan a sanctió pragmaticát, de nem örökös tartomány, mert az osztrák császár eljut ugyan az örökösödés nyomán a magyar koronára, de köteles magát megkoronáztatni, különben a magyar királyok sorába nem soroztatik — mint II. József.

Magyarország mindenkor független volt a birodalomtól, és a birodalom által is úgy ismeretett, mint alkotmányos szabad Magyarország.

Elég nagylelkűséget tanúsított Magyarország, midőn a birodalom érdekeért 200,000

honfiat a szerencsétlen háborúba elvénzeni engedte — midőn 35,000,000 segedelmet a birodalomnak ajándékozott, — midőn $\frac{1}{5}$ részét értékének vissza nem követelte — midőn a bécsi bank javára, s pénztőzsérei speculatióra ismét 250 forintért 100 forinttal megelégedett, ennyi pénzügyi depauperatiók után 60 krajczárából meghagyott krajczárát zsebébe csak elrejt-hette!

Az ügyes pénzcikarásokat szenvedik ugyan az örökös tartományok is — ha tetszik, viseljék a statusadósságokat is: de ránk magyarokra abból semmi ne tukmáljanak, mert mi bizony — semmit nem fizetünk.

Mi nem is tudjuk — nem is akarjuk tudni, hová lett az a sok pénz: de azt tudjuk, hogy Rothschild und Compagnie szoros számodást készítettek, és sokszor csak felét adták annak, mit a Staatsobligatióra irattak.

Most az örökös tartományok! jó hasznát vehetnék a magyar törvény azon rendeletének, melly szerint a cseles hitelező köteles a numeratiót bebizonyítani. Rothschild et compagnie soha be nem tudnák bizonyítani a numeratiót, és a birodalom meg volna mentve a staatsbanquerottól.

Hát ki is bukik meg, ha az örökös tartományok sem fogják vállalni a statusadósságot? nem a birodalom, mert ez még fényesebben és tisztábban álland: — hanem buknak azon bankárok, kik úgy is régen kinyerték a mit valósággal adtak, a mit pedig nem adtak, a mostani általános socialis forradalomban elveszthetik. — Vigasztalódjanak a latánnal ők is.

Dulce est, socios habuisse malorum.

Hagyjuk el a bankárokat, a felelős osztrák ministeriumot, az örökös tartományokat, segítsenek magukon, a mint tudnak, a ministerium és a bankárok egymásnak jó barátai maradnak, mert corvus corvum non est: — hanem szőlünk ad amicas aures magyar ministeriumunkkal.

Azt jól tudjuk, hogy ennél kedveltebb provinciája nem akadhatott ministeriumunknak, mit, ámbár a császár levele nincs egyenesen hozzájuk intézve, de annak szól a levél, ki mint királyi helytartó élén áll a magyar kormány, és mivel a császár egyenesen kívánja, „hogy adassék értésükre Magyarország Rendeinek, miszerint elkerülhetetlenül szükséges, hogy a birodalom hitelének fentartására nyilvános nyilatkozatot adjanak, hogy így a magyar tartományoknak a közstatusadósságban részvéte által a sejdíthető aggályoknak eleje vétecsék,“ a mennyiben a királyi helytartó is csak a ministerium által közlekedhetik a nemzettel — mert már országos rendek nincsenek — kérdés: mit kell tenni?

Jelen általános socialis forradalmakat nemcsak a fenálló aggasztó társadalmi viszonyok idézték elő, hanem a nyomasztó statusadósságok, melyekkel a nemzeti összes vagyon néhány pénztőzséreknél lekötetett — most — midőn köztük is a vagyon annyira megcsonkított — statusadósság kérdésével a ministeriumnak fellépni nemcsak nem korszerű, de azt elnépszerületlenítő is.

Jelenleg leginkább azért izzad a ministerium homloka, honnan szerezhessen pénzt, és épen illyen aggodalomban a nemzetet felhívni idegen statusadósság vállalására nem egyéb volna nyaktörő ministerialis experimentumnál.

Ha a ministerium a kormányon egy óráig is fen akarja magát tartani, ma inkább mint holnap nyilatkoznia kell: hajlandó-e az elvállalásra, vagy nem. De nyilatkozatának világosnak kell lenni.

Meg vagyunk győződve, hogy a ministerium fog annyi határozottsággal birni, miszerint férfiasan kinyilatkoztassa, hogy ezen elvállalás a hazáért érdekével egyenes ellentétben levén, azt a nemzetivel diplomaticus uton még közölni is veszélyes volna. —

Ábrányi Alajos.

Messenger april 10-én a Lajos Fülöp lemondásáról okiratot illy szavakkal közli:

Adjuk ezen másolatot az eredeti után.

Autographiai okirat Lajos Fülöp lemondásáról. —

Lemondok ezen koronáról, mellyet a nemzet szava helyezett fejemre, unokám a párisi gróf részére.

Óhajtom, hogy ma vállalt nagy hivatását betölthesse.

Febr. 24. 1848.

Lajos Fülöp.

Ezen nevezetes irat a Tuilerieákban azon ezredes kezéből, ki azt a népnek akará felmutatni, Lionii polgártársunk Lagrange Károly által ragadtatott el, ki egyszersmind felkiálta: „nem kell regens, nem kell király! éljen a köztársaság!“

A lemondás egy rendetlen alaku papír darabra van írva, s míg öszve nem gyüretett, négybe volt hajtva. Nehány helyen rá van írva „duplicata.“ —

A Constitutionelle Guizot és Salvandi minis-tereknek Lajos Fülöphez irt némelly leveleit közli. A spanyol házasságokra nézve ezen levelek világításul szolgálnak.

Igen jellemző a két minister stylusa, Guizot mesterével szemben leveti az álarcot, s olyan-nak mutatja magát, millyen valósággal volt, leveleiben könnyűség s azon bizalmasság találtatik, melly két egymás bűneit tudó, s így mástól függő cselszövő közt uralkodni szokott, s bár az illem szabályait sehol sem sértik meg kifejezései, de az egészből mégis mintegy kinevet a confidentialis czimboraság színe.

Salvandi ellenben urával szemben és magánosan is ennek legalázatosabb szolgája, ki ő felsége véleményét ezerszer helyesnek és saját régi meggyőződésével egybehangzónak tartja, s levele végén alázatosan ő felsége lábaihoz borul.

Az első egy finom jesuita, a második egy buta, de veszedelmes ligurianus.

Itt közlünk egy pár levelet:

A királynak.

Sir,

Tudom, hogy a király igen későn fog ma Neuillybe érkezni. Azért ma nem fogom nála tiszteletemet tenni, de holnap szombaton tíz óra előtt ki fogok menni.

Egy kissé hosszasan kell beszélnem a királylyal. Jó híreket viszek Madridból.

Hatalmas nagy vállalat ez, de mégis hiszem, hogy már vége felé jár, és pedig jó vége felé.

Van szerencsém a királynak némelly kevésbé fontos rendeleteket, s a merénylet; (a Henri által 1846-ban jul. 29-kén a tuileriakban tartott

hangverseny alatt tett pisztolylövés) iránti leveleket küldeni.

A legmélyebb tisztelettel maradok felségednek, Sir, legalázatosabb és hübb szolgája és alattvalója.

Paris, pénteken aug. 14-ik 1846. Guizot.

Guizot külügy minister urnak.

Kedves ministerem. Az ide mellékelt levélnek, mint ön át fogja látni, Londonba kell menni. — Ohajtom, hogy azt Jarnachoz intézze, hivatalosan megbizván őt, hogy azt mutassa meg Clarendon lordnak, kinek — mint barátja kívánja — tiszta szívből igazat adok, sőt lord Palmerstonnak is, kinek igen jó némely dolgokat eszébe juttatni, s némely tényekre emlékeztetni, melyeket oly annyira szeretne nem ösmerni és elfeledni.

Jó éjt, kedves ministerem.

Ezen levelek a Lajos Fülöp által hátrahagyott két tárczában találtattak több másokkal, melyek némelyikét közelebről közölni fogjuk.

Hétfőn aug. 17-ik 1846. Lajos Fülöp.

A Journal de Frankfurt april 12-én ezt írja: Félhivatalos kutfőből tudomásunkra jutottak azon alapvonalok, melyek Olaszország jövődő rendezésére nézve a pápa, a sárdinai és a toscánai nh. közt megállapítottak.

Ezek szerint az olasz félsziget hat fő statusra lenne felosztandó u. m.

1. Nápolyi királyság;
2. Sicíliai királyság;
3. Romai egyházi állomány;
4. Etruriai királyság, a toscanai nagyherceg részére, a mostani Toscanán kívül Pontremoli, Modena és Pietrosanta stb.-ből állítanak fel;
5. Lombard-Velenceze bármilly kormányformával, és
6. Sárdinai királyság, Savójának Franciaország-hozzi szakítottása esetében Albertnek kárpótlás adatván.

E hat status védelmi és támadó kölcsönös viszonyba lép, olasz szövetség állítatik fel. A mérték és pénzbecse egyenlő lábra állítatik, az egymás határai közt levő vámok megszüntetnek, a szövetségi gyűlés Romában tartatik, elnöke a pápa.

A nápolyi királynak e pontokhozi hozzájárulása bizton váratik.

A páрмаi herczeg letétele az olaszoknál kicsinált dolognak lenni látszik. Fiát Bozzolonál a mobile hadcsapat elfogta.

National april 10. írja:

Ma este egy levelet olvastunk, mely egy Madridban tartott titkos tanácsulésről szól, hol Krisztina és Narvaez elhatározták volna, a chartistáknak kezet nyujtva, rájuk támaszkodni. Ezen egyezkedés alapfeltétele a királyné házassági viszonyának felbontása, s Montemolin grófhozi nőüladása lenne, ki aztán valóság és jog szerint is királynak kiáltatnék. Ezekért don Carlos fia, Izabella trónját párthiveinek segélyével minden forradalmi merényletek ellenében fenntartaná.

Ezen terv azonban — mond a National — a spanyol közvélemény jelen állásában annyira esztelen, hogy azt csak a legnagyobb tartózkodással emlíjük.

H i r d e t é s e k.

Eladó egész Birkanyáj.

Tolna megyében, Tanyai pusztán 3000 darabon felül álló finomított birka, nagyobb osztályokban kézből nyírás után eladó — értekezhetni Pesten, Vissontai Kovács urnál, Almayer-féle kávéház feletti első emeletben, vagy Kápolnay Ignác tulajdonosnál helyben Kápolnán.

Magyar Mihál

könyvárusnál Pesten megjelent és minden helybeli és vidéki hiteles könyvárusnál kapható:

A „magyar forradalom napjai“

Irta Nyári Albert

1-ső füzet Vasvári arczképével csak 20 krajczár.

Az egész munka 12 füzetben 12 csinos arczképpel jelenik meg, s előfizetés útján csak 3 ft 20 pkrba kerül. Füzetenkint véve egy-egy buszas, s az elsővel az utolsó ára is leteendő. Hetenkint egy füzet jelenik meg, s ha az egész munka kész leendő, ára 6 pft-ra emeltetik.

A szöveg minden eddig megjelent illy tar-

talmu munkáknál bővebben és hübben tárgyalatik. — Az arczképekből előlegesen csak Vasvárit, Bulyovszkyit, Jókait, Petőfit, Irányit, Vidácst, Táncsicst, Degrét ígérjük, de a többiek is olyanok lesznek, kik magukat mint a forradalom kezdeményzői hősiessé elszántság és tények által kitüntették.

Magyar Mihál mint kiadó,
az egyetemi és kalap utca sarkán 410. sz. a.

Emich Gusztáv

nemzeti könyvkereskedésében Pesten ur- és kigyó-utca szegletén kaphatók:

1848-dik évi magyar országgyűlésen alkotott törvénycikkelyek.

8-rész borítékba füze 30 kr. p.

K A L A U Z.

Irta Máhr Antal,
ügyvéd.

Ára 10 kr. p.

Gőzhajók járása.

Pestről Bécsbe naponkint, Győrrel kapcsolatban
Indulásóra: reggeli 7 óra.

Pestről Zimonyba minden kedden, lefelé Eszéken,
fölfelé Titelen át.

„ „ minden pénteken lefelé Titelen,
fölfelé Eszéken át.

„ Orsovára minden vasárnap, Galacz és
Konstantinápolyal kapcsolatban az oláh részen.

„ „ minden csütörtökön, Galacz és
Konstantinápolyal kapcsolatban a török részen.

„ Odessába april 9 és 23-án az ugyanezen
napokon Orsovába induló gőz-
zössel.

Indulásóra: reggeli 6 óra.

Szolnokból Szegedre minden kedden és pénteken
reggel.

Szegedről Szolnokba minden vasárnap és szerdán
reggel.

Pesten, april 1-jén 1848.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási
társaság főügynöksége.

Megjelenik e lap **minden nap este.** Előfizethetni e lapra Pesten a Beimel-féle nyomdában (Al-Dunator Piaristák épülete) és Emich Gusztáv könyvkereskedésében. — A vidéken a postahivataloknál **EGYES SZÁM ÁRA 3 kr. pp.**